

Библиотека као кошница

Средином априла три дана сам провео у Универзитетској библиотеци „Светозар Марковић”. Првог дана сам био изненађен гужвом у великом ходнику.

Врвело је и у просторијама каталога. Тешко је било прићи рачунарима за претраживање, а службенице каталога стално су биле у акцији. Како у главној читаоници није било места, као „озбиљнијем човеку” дозволили су ми да радим у професорској читаоници. Кад оно ни тамо места. Чекам. Разгледам изложене слике. Нема наде. Сиђем. Поново сам пред гардеробом. На њеном пулту и даље на десетине пластифицираних чланских карата, са сликама власника. Питам гардеробера о чему се ради. „Чекају уместо власника да неки од читалаца напусти библиотеку”, каже. Невероватно. Ово нисам нигде видео. И тако сваког дана, од 8 до 20, а суботом до 14 сати. Како помоћи овим силним читаоцима? Камо среће да и наше друге установе културе буду овако опседнуте. Њихове бројне просторије често зврје празне. Требало би и ту нешто предузети.

Милан Јеличић,
Нови Београд